A°. 1842. | N°. 96.

WOENSDAG, | 30 NOVEMBER.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 26 November 1842.

Alzoo de navolgende personen zich bij requeste hebben geadresseerd, om *Brieven van Manumissie* voor Slaven, als:

1. J. F. MEIJER FCZN., voor het Slavenkind *Susanna Henriette*; hem in eigendom toebehoorende.

En

2. Fungerende CURATORS, als beheerende den Boedel wijlen FLORA van P. J. CURIEL, voor de Slavin *Santje*; aankomende dien Boedel.

Zoo worden al degenen, welke vermeenen mogten, redenen van oppositie te hebben, opgeroepen, om binnen den tijd van *drie* weken, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 29 November 1842.

Van wege den Gouverneur Generaal, wordt hiermede bekend gemaakt, dat ten gevolge van het daaromtrent gedaan verzoek, *Brieven van Manumissie* zijn verleend geworden:

1. Aan den Slaaf *Abraham Felix*; aankomende C. KERSTEN & Co., en aan de Slaven *Hendrik*, *Venus* en hare Dochter *Finette*, bekend ten name van het *Missions Etablissement der Evangelische Broeder Gemeente*. — En
2. Aan de Slavin *Leentje* en hare Kinderen *Ary* en *Henriette*; afkomstig van den Boedel H. BARKHUIZEN; — en dat gemelde gemanumitteerden voortaan zullen heeten:

1. ABRAHAM FELIX ENGELHARDT.
HENDRIK JAN CASAR.
PETRONELLA VENUS THOMAS.
FINETTE THOMAS. — En
2. LEENTJE WOLFF.
HENRIQUES CABEL WOLFF.
HENRIETTE FRANCINA CATHARINA WOLFF.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Administrative Policie.

Tot narigt van het Publiek dient, dat, de gewone passage van den *Waterkant* naar de *Steenbakkersgracht* en *Steenbakkerijstraat*, voor Rij- en Voertuigen, gedurende eenigen tijd moetende *afgesloten* worden, — dezelve, zoo lang, zal kunnen plaats hebben over het Plein, aan de westzijde van de LUTHERSCHE KERK: — waartoe doelmatige BRUGGEN zijn daargesteld.

De Substituut belast met de functien van Procureur Generaal,
PALTHE WESENHAGEN.

Edictale Citatie.

(35774) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, dagvaart bij deze, alle *bekende* en *onbekende* Crediteuren:

Van de Minderjarigen E. H.- en C. R. VRIES, wegens het provenue, van het op den 13den Mei 1842, bij Executie verkochte Huis en Erf, gelegen aan de *Zwartenhovenbrugstraat*, La. D. No. 191 Nieuwe Wijk; aangekomen hebbende de Minderjarigen E. H.- en C. R. VRIES, voornoemd.

Van F. W. WERLE, wegens het provenue, van de op den 22sten Julij 1842, bij Executie verkochte Huizen en Erven, gelegen aan de *Watermolen*- en *Keizerstraten*, La. A. No. 121 en La. A. No. 161 Nieuwe Wijk; aangekomen hebbende F. W. WERLE, voornoemd.

Van H. M. TULL, wegens het provenue, van het op den 9den September 1842, bij Executie verkochte Huis en Erf, gelegen aan de *Hofstraat*, La. R. No. No. 149 Nieuwe Wijk; aangekomen hebbende H. M. TULL, voornoemd.

Van G C. VAN MEERTEN nomine ux., wegens het provenue, van het op den 23sten September 1842, bij Executie verkochte Huis en Erf, gelegen aan de *Heerenstraat*, La. B. No. 86 Nieuwe Wijk; aangekomen hebbende G. C. VAN MEERTEN nomine uxoris, voornoemd.

Van V. W. NIEHENKE, wegens het provenue, van het op den 14den October 1842, bij Executie verkochte Huis en Erf, gelegen aan de *Burenstraat*, La. D. No. 102 Nieuwe Wijk; aangekomen hebbende V. W. NIEHENKE, voornoemd.

Om te compareren of Gemagtigden te zenden ter eerst te houdene *præ et concurrentie* Rol van het Geregtshof dezer Kolonie, in de maand Januarij 1843, des voormiddags ten *acht* ure, en aldaar te zien dienen van relaas en bijlagen, voorts, hunne sustenuen van *præ et concurrentie* op te geven, en met den impetrant, voort te procederen als naar regten.

En opdat niemand hiervan eenige ignorantie zoude kunnen of mogen pretenderen, heb ik deze gepubliceerd en geaffigeerd alhier aan *Paramaribo*, den 26sten November 1842.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

Edictale Citatie.

(35773) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, dagvaart bij deze, alle *bekende* en *onbekende* Crediteuren:

Van de Kinderen van A. J. POLAK, wegens het provenue van het op den 23sten September 1842, bij Executie verkochte bloot Erf, gelegen aan de *Wagewegstraat*, La. B. No. 101 Nieuwe Wijk; aangekomen hebbende de Kinderen van A. J. POLAK, voornoemd.

Om te compareren of Gemagtigden te zenden ter eerst te houdene *præ et concurrentie* Rol van het Geregtshof dezer Kolonie, in de maand Januarij 1843, des voormiddags om *acht* ure, ten einde aldaar ingevolge art. 91 der manier van procederen, hunne sustenuen zonder form van proces, mondeling voor te dragen, en op welke mondelinge voordragt, door den Hove zal worden regt gedaan, zoo als bevonden zal worden te behooren, op pœne van *silentium perpetuum*.

En opdat niemand hiervan eenige ignorantie zoude kunnen of mogen pretenderen, heb ik deze gepubliceerd en geaffigeerd alhier aan *Paramaribo*, den 26sten November 1842.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

ADVERTENTIEN.

Aanbesteding.

De Administrateur van Financien, zal onder de nadere goedkeuring van den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, aan de minst inschrijvenden besteden, de levering der gedurende het Jaar 1843. voor 's Gouvernements dienst benoodigde navolgende artikelen, als:

Banannen, Boter, Brandhout, bruine Suiker, Dram, Koorn in blomvaten, Voorloop in pullen, en Roode-Madera- en Rijnsche Wijnen in flesschen;

en zulks op de konditien en voorwaarden, welke voor de gegadigden ten zijnen bureele ter inzage liggen, alwaar de verzegelde inschrijvings-billetten zullen worden aangenomen tot Zaturdag den *tienden* December aanstaande, des morgens ten *negen* ure.

Paramaribo, den 26 November 1842.

De Administrateur voornoemd,
CH. LEERS.

Tot informatie van belanghebbenden is dienende, dat de Boedelbeschrijving van de *solvente* Boedels LAMBERTUS RUIJGERS, ANNA CATHARINA MULLER Wed. P. MEIJNE en NICOLAAS PETRUS MATTHIJS, alsmede de Rekening en Verantwoording, benevens de daarop geformeerde balance van de *insolvente* Boedels VOLKERT VAN HALM JACOBZOON en JOHAN GODFRIED KRIEGER, gedurende den tijd van *drie* weken, ter Secretarij van het Commissariaat voor het Departement der *Onbeheerde Boedels*, ter *visie* liggen, met inthimatie voor zoover laatstgemelde Boedels aangaat, om, wanneer de Crediteuren eenige aanmerkingen, hetzij op de gegrondheid, of de hoegrootheid der daarbij voorkomende schuldvorderingen, hetzij op de rangschikking der Crediteuren, of eenige remarques of zoogenaamde debatten op de Rekening en Verantwoording mogten hebben, daarvan binnen den tijd van *drie* weken, na de dag waarop de bevoegdheid om van deze stukken *visie* te

nemen, is geëxpireerd, bij eenig behoorlijk schriftuur aan Commissarissen te doen blijken.

Paramaribo, den 30 November 1842.

De Secretaris bij het Collegie van Commissarissen voor het Departement der *Onbeheerde Boedels*,

F. C. COBLIJN.

(34667) Onze teeder geliefde jongste Zoon HERMAN JOHAN, overleed heden morgen omstreeks *half acht* ure, in den ontluikenden leeftijd van 4 jaren en ruim 5 maanden. — Des te grievender is voor ons dit verlies, daar wij, nog vóór weinige maanden, eenen anderen onzer lievelingen ons door den dood hebben zien ontvallen.

Van de deelneming onzer Vrienden en Bekenden houden wij ons overtuigd.

Paramaribo, den 27 November 1842.

J. J. LEIJSNER.
L. H. LEIJSNER,
geb DU CORAL.

(34598) De Vendumeester M. A. KEIJSER, zal op Donderdag den 1sten December e. k., des morgens 9 uren, ten Pakhuize van de Heeren BOYD MAC DONALD & Co., verkoopen:

GEREEDSCHAPPEN en *MANUFACTUREN, enz.*

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Van de Rivier Coppename.

Den 27sten dezer, het Tjalkschip Suriname, Kapt. A. H. Hoff; met eene lading Inlandsche Houtwaren, metende 2102 Kubiek voeten, bestemd voor het Gouvernement alhier.

UITGEKLAARD.

Den 25sten, de Engelsche Schoener Guiana, Kapt. W. Payne, naar Demerary; Passagiers: Mejufvrouwen Mary Thomas en Catharine Pairse, de Heeren W. Benjamins en M. J. Levy.

Den 26sten, het Schip Suriname, Kapt. R. van der Mey, naar Amsterdam; lading: 398 vaten Suiker, 2 kisten Indigo en 33 puncheons Rum.

Mengelingen.

LOUIZE'S GESCHIEDENIS.

Omtrent drie of vier mijlen van Dublin, is de opmerkelijke kerk van St. Doulough gelegen: zij vormt, met hare heilige wel en steenen kruis, eene vereeniging van overblijfsels uit de oudheid, die haar tot een der belangwekkendste gebouwen in Ierland maken. Deze kerk is een van die weinige nog overblijvende, van een steenen gewelf voorziene gebouwen, welke door sommigen aan de Denen worden toegeschreven, doch door anderen gehouden worden als van nog veel vroegeren tijd afkomstig.

Voornemens zijnde dezelve te gaan bezigtigen, werd onze oplettendheid, op onzen weg derwaarts, op eene jonge vrouw getrokken, die bij een nederig grafgesteente gezeten was. Het was duidelijk zigtbaar, dat droefheid diepe sporen op haar zacht en sprekend gelaat had achtergelaten. Zij was zeer welvoegelijk gekleed, en de breede krippen band om haar strooijen hoed, duidde den weduwenrouw aan. Zij had een gezond en helder kind bij zich, dat, overeenkomstig de gewoonte van het land, op haren rug, tusschen de plooijen van haren wijden mantel geplaatst was — zijnde deszelfs kleine gelaat en vette armen even boven zijns moeders schouders zigtbaar. Het kleine wicht was opgetogen van verwondering over zijne vingers, die het met het instinctive vermaak van nieuwelings ontdekte magt, beurtelings uitstrekte en in elkander trok; zijne ronde zwarte oogen flikkerden en het kinderlijke stemmetje trachtte deszelfs vrolijkheid te kennen te geven. De vrolijkheid en zorgeloosheid van het jonge kind, te jong om te weten, wat droefheid te beduiden had en van niets bewust, dan van de aangename trillingen van deszelfs eigen hart, vormde een contrast met het treurige voorkomen van zijne moeder, op wier gelaatstrekken de pijnlijke wetenschap van voor altijd verloren geluk te lezen stond; hare oogen vervuld met tranen, die zij geduldig wegveegde. Het waren geene snikken, geene plotselinge opwellingen, doch de ronde droppels welden op, alsof hun bron in het harte zat. Het graf waarbij zij gezeten was, bevond zich aan den hoek van het kerkhof, en om haar niet te storen, wilden wij achter haar omgaan. Zij zag zulks, rees op, groette beleefdelijk en zeide: »Ik vraag u wel verschooning; indien ik gezien had, dat ik mij op uw weg bevond, zou ik mij reeds lang verwijderd hebben, doch de smart verblindde mij: de weg is nu vrij. Het lange gras is vochtig, en dus niet goed om te begaan.." Hare stem was even zacht om te hooren, als haar liefstallig voorkomen om te aanschouwen; en een paar uitdrukking, die ons medegevoel te kennen gaven voor haren toestand, bragten te weeg, dat ons hare geschiedenis mededeelde, die slechts kort was en volgenderwijze door haar verhaald werd:

»Ik ben thans eene eenzame vrouw, hoewel ik mijn een en twintigste jaar nog niet heb bereikt. Als ik mijn volgenden geboortedag beleef, zal dat verre van hier zijn. Mijn man was een bekwaam werkman, en had overvloed van werk. Een ieder zeide dat ik zeer gelukkig was, hem, tot echtgenoot te erlangen; en dit was ook inderdaad zoo, ik was daarvan zoo goed overtuigd, dat ik hem altijd te goed voor mij achtte; en dat geloof ik nog; want als hij dat niet geweest was, zou ik hem nog gehad hebben. Gedurende dertien maanden, dat ik hem mogt hebben, veroorzaakte hij mij niet het minste leed, en nog veel minder gaf hij aanleiding dat ik een traan van droefheid stortte.

»Op zekeren Zondag ochtend — wij waren naar de mis geweest en ik was wat vermoeid te huis gekomen, daar dit kindje toen nog niet in de wereld was — zeide hij mij: »Lieve Louize, ik ga nog eens even naar het strand wandelen, en kom tegen theedrinken bij u terug." — »Goed," zeide ik; en daarop gaf hij mij een kus en ging de deur uit. Toen hij voorbij de raam kwam, keek hij naar binnen en kwam toen nog eens terug. »Misschien, mijne waardste," sprak hij, »zoudt gij liever hebben dat ik niet ging; en als dat het geval is, zeg het dan liever." En — de Hemel vergeve mijne dwaasheid! — ik zeide: »ga!" hoewel het mij, zoo dikwijls hij zich van mij verwijderde, was alsof ik hem nimmer zou wederzien. En toen ik alleen zat, dacht ik bij mij zelve hoe gaarne de dorpelingen des Zondags middags met eene boot van land staken en zich eenigen tijd op het water ophielden; en zoo sloeg ik mijn doek om, en zag, toen ik aan het strand kwam, hem met drie anderen zich in een klein vaartuig vermaken, zich zacht latende schommelen op de slechts weinig zich bewegende oppervlakte, terwijl de baren zoo helder als kristal, en tevens zoo blaauw als de hemel boven dezelve waren.

»»Zijt gij bevreesd voor uw man, Louize?" vroeg een der meisjes die zich mede op het strand bevonden.

»»Niet bevreesd, Nancy," was mijn antwoord; »want de Goede God waakt voor ons allen; maar de zee is zoo bedriegelijk."

»»Om u de waarheid te zeggen," hernam zij, haar hoofd ter zijde wendende en het op mijn schouder verbergende, want haar beminde bevond zich in dezelfde boot als mijn man, »ik had liever gehad, dat Jan er niet was ingegaan; maar ik wilde dat niet zeggen in tegenwoordigheid van de andere meisjes, omdat zij mij zouden hebben uitgelagchen." Zoo zetten wij ons bij elkander neder, elkanders hand vasthoudende en onze oogen op de boot gevestigd houdende, wier bewegingen wij gade sloegen, totdat dezelve uit ons gezigt verdwenen was. Op hetzelfde oogenblik voelde ik de frischheid van eene zachte koelte op mijne wangen, en dit deed mij ontstellen:

»»Wat scheelt u?" vroeg Nancy.

»»Niets," was mijn antwoord, want ik was er verlegen over; en op nieuw voelde ik die koelte, sterker dan bevorens, hoewel nog matig, terwijl lucht en zee nog even bedaard waren als vroeger; doch ik had langer geen duur op het strand, meenende dat ik verder zou kunnen zien als ik op de rots stond; en in den beginne had Nancy geen moed om mij te volgen, daar zij vreesde dat de anderen haar zouden uitlagchen; doch ten laatste werd zij mede zoo beangst, dat zij haren schroom ter zijde zette en haar gezellinnen verliet; en deze bleven aan het strand lagchen, en zingen en dansen, op het geluid harer vrolijke stemmen en het geklots der golven, terwijl wij de zee van de hoogte zaten gade te slaan, even als wij te voren beneden gedaan hadden. En de eene boot na de andere, het eene zeil na het andere, deed zich voor ons oog op, maar het vaartuig dat wij zochten, vertoonde zich niet. Doch eindelijk ontdekten wij het toch, en wij sloegen van vreugde in onze handen, en dankten God; en ik wendde er mijne blikken geene seconde af. En ik had juist gezegd, dat wij weder naar het strand terug zouden keeren, om dadelijk bij hen te zijn als zij terug kwamen, toen ik hen een zeil zag in gereedheid brengen. Een oogenblik daarna was het opgehaald, en nu werd ik nog angstiger dan te voren; want ik vreesde de plotselinge windvlagen en ziet, nog kwalijk had ik die vrees aan Nancy kenbaar gemaakt, of er verhief zich een zware dwarelwind en zij waren verdwenen!...

»Ik weet niet wat er verder volgde. Het laatste wat ik zag, heb ik u verteld; *daar*, onder mijne oogen — en *vergaan!* Het eerste dat ik mij verder kan herinneren, was dat ik als uit een droom ontwaakte, dat ik mijn ontzielden man in mijn kleine vertrek en een levend kind aan mijne borst vond liggen; en zij wilden niet dat ik bij hem ging; maar ik deed het toch. Ik legde het kindje in zijnen arm en staarde hen beiden aan; en daarop begonnen voor het eerst mijne tranen te vloeijen, toen bad ik.... Zijn overschot rust daar," vervolgde zij, »en Jan ligt naast hem. De arme Nancy is na dien tijd nimmer meer bij haar zinnen gekomen; en van daag kwam ik hier, en misschien voor de laatste maal, want mijn vader gaat naar een ander land, en ik ga met hem mede. Dat is zijne rustplaats," zeide zij, op een graf wijzende, dat zich door een nieuw steenen kruis aan het boveneinde en een kleinen steen aan het andere einde, van de overige onderscheidde. »Het ziet er, voor een graf, net en aangenaam uit, en de zon beschijnt het alsof het een bloemtuin ware; en hij ligt bij zijne geboorteplaats, onder zijne magen en betrekkingen. Maar ik ... ik ..." en hier werd zij door haar gevoel overmeesterd. Zij viel op hare knieën en stamelde met gevouwen handen en betraande oogen, eenige afgebroken woorden van gebed tot den Almagtige, opdat Hij, waar zij ook mogt heen gaan en wat zij ook mogt ondervinden, mogt gedoogen dat haar gebeente naast het zijne kwam te leggen en zij in den dood niet meer gescheiden mogten zijn. Zij was, terwijl zij bad, in de hevigste geestvervoering, toen zij geëindigd had, wierp zij zich op het graf en kuste den grond. Het kind zag ontsteld rond; en toen de moeder het op het graf plaatste, het toesprekende alsof het kon onthouden waar zijn vader lag, klemde zijne kleine vuist zich aan het gras en trok het er eene handvol van uit. Hare tranen braken op nieuw uit, terwijl zij de gedachtenis, die het kind onwetend had ingezameld, zorgvuldig bijeen schikte en in haren boezem stak.

GEDRUKT BIJ GEZUSTERS SERRES.